

Herz. der wet van 20 April 1895 (St. n°. 54) houdende nadere bep. omtrent de heffing van inv. naar de waarde der goederen.

(171. 1.)

KONINKLIJKE BOODSCHAP.

Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot herziening der wet van 20 April 1895 (*Staatsblad* n°. 54), houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van invoerrecht naar de waarde der goederen.

De toelichtende memorie (en bijlagen), die het wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren, bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

Het Loo, den 19den Februari 1901.

WILHELMINA.

(171. 2.)

ONTWERP VAN WET.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, saluut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat volgens haar 34ste artikel, de wet van 20 April 1895 (*Staatsblad* n°. 54) houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van invoerrecht naar de waarde der goederen, moet worden herzien;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I.

Art. 1 der wet van 20 April 1895 (*Staatsblad* n°. 54) wordt gelezen als volgt:

„Wanneer bij de visitatie van goederen, onderworpen aan een invoerrecht naar de waarde, de daarmede belaste ambtenaren oordeelen dat de aangegeven waarde van de geheele partij of van een of meer gedeelten, waarvoor in de aangifte een afzonderlijk bedrag is vermeld, te laag is, deelen zij dit, desverlangd schriftelijk, mede aan den aangever, of zoo die niet tegenwoordig is, aan den persoon, die de goederen ter visitatie aanbiedt.

Zij kunnen voor die goederen eene hoogere waarde vaststellen, welke waarde ter kennis van den aangever wordt gebracht door te zijner beschikking eene schriftelijke verklaring daaromtrent neder te leggen ten kantore van den ontvanger, bij wien de aangifte is gedaan. Die nederlegging geschiedt niet vroeger dan 24 en niet later dan 48 uren na de voormelde mededeeling, den Zondag niet medegerekend.

De inspecteur der invoerrechten of zijn plaatsvervanger kan, op schriftelijk verzoek van den aangever, die termijnen met ten hoogste zes etmalen verlengen of wel eerstbedoelden termijn verkorten.

Zoolang de verklaring niet is nedergelegd, kan de aangever de waarde tot een door den inspecteur of diens plaatsvervanger voldoende geacht bedrag verhoogen.

Blijkt vóór de nederlegging der verklaring, dat de waarde

niet te laag is aangegeven, dan worden op machtiging van den inspecteur of diens plaatsvervanger de goederen onverwijld ter beschikking van den aangever gesteld; indien geen redenen bestaan om die uit anderen hoofde aan te houden.”

Artikel II.

In art. 2 der voormelde wet vervallen de woorden: „de benadering vernietigen of”.

In art. 3, eerste lid dier wet vervallen de woorden: „met de benadering of”.

Het tweede lid van dat artikel vervalt.

In art. 4 dier wet vervalt het tweede lid.

Art. 5 dier wet en het daarboven geplaatste opschrift vervallen.

Artikel III.

In het eerste lid van art. 6 dier wet wordt in plaats van „laatste lid” gelezen: „voorlaatste lid”.

Artikel IV.

Aan art. 7 der voormelde wet wordt het volgende lid toegevoegd:

„Is in het geval, bedoeld bij art. 1 voorlaatste lid, verhooging der aangegeven waarde aangeboden tot een bedrag, dat door den inspecteur of zijn plaatsvervanger niet voldoende is geacht, en wordt niettemin bij einduitspraak de waarde op of beneden dat bedrag vastgesteld, dan is de aangever, boven het invoerrecht over de aldus vastgestelde waarde, slechts eene verhooging verschuldigd van vijfmaal het invoerrecht berekend over het verschil tusschen die waarde en de aanvankelijk aangegevene.”

Artikel V.

In art. 8, eerste lid der voormelde wet worden de woorden „ten zijnen overstaan” vervangen door „ten overstaan van hem of zijn gemachtigde”.

Artikel VI.

In art. 9 der voormelde wet vervallen in het eerste lid de woorden: „vervalt de benadering zoo dez. reeds werd uitgesproken”, alsmede het tweede, derde en vierde lid.

In het laatste lid van dat artikel vervallen de woorden „derde lid”.

Artikel VII.

Het eerste lid van art. 10 der voormelde wet vervalt.

Van het tweede lid van dat artikel wordt de aanhef gelezen als volgt: „De goederen kunnen desverlangd dadelijk enz.”

Het laatste lid van dat artikel vervalt.

Het laatste lid van art. 11 dier wet vervalt.

Artikel VIII.

Artikel 12 der voormelde wet wordt gelezen als volgt:

„Zoodra de waarde onherroepelijk vaststaat en het invoerrecht, de verhooging en de kosten zijn voldaan, zijn de goederen, die onder den ontvanger berusten, ter beschikking van den aangever, tenzij daarop uit anderen hoofde recht van verhaal kleeft.

Indien de aangever niet over de goederen heeft beschikt binnen drie maanden nadat hij daarover kon beschikken, worden zij beschouwd als aan de administratie afgestaan op den voet van art. 117 der voornoemde Algemeene wet.

Indien de aangever het invoerrecht, de verhooging en de kosten niet heeft betaald binnen drie maanden nadat de waarde onherroepelijk vaststaat, zal de daarvoor gestelde zekerheid worden ingevorderd. Is geen zekerheid gesteld, dan zullen de goederen tot verhaal van het verschuldigde door de administratie worden verkocht. Bedraagt de zuivere opbrengst van den verkoop meer dan verschuldigd is, dan zal het meerdere, indien het niet binnen twee jaar na den verkoop door den aangever wordt opgevorderd, aan het Rijk zijn vervallen.

De toepassing van andere wettelijke dwangmiddelen tot invordering van het verschuldigde is door het vorenstaande niet uitgesloten.”

Artikel IX.

Het slot van art. 13 der voormelde wet van 20 April 1895 wordt gelezen als volgt: uiterlijk op den *derden* werkdag na dien, waarop de verklaring bedoeld bij art. 1 is nedergelegd.”

Artikel X.

In het eerste lid van art. 14 der laatstgemelde wet vervallen de woorden „derde lid”.

In het tweede lid van dat artikel vervallen de woorden „tweede lid”.

Artikel XI.

In art. 19 en art. 22 der laatstgemelde wet wordt aan het tweede lid toegevoegd: „Op gelijke wijze wordt gehandeld bij de bepaling van het bedrag der schadevergoeding volgens art. 23.”

Artikel XII.

In art. 21 der laatstgemelde wet wordt het woord „altijd” vervangen door „zooveel mogelijk”.

Artikel XIII.

Art. 23 der laatstgenoemde wet wordt gelezen als volgt:

„De commissie van beoordeeling noodigt den aangever, die hare beslissing inroept, schriftelijk uit, haar, binnen een door haar te bepalen termijn, inzage te geven van de facturen, rekeningen of andere bewijsstukken, waarvan de kennisneming bevorderlijk kan zijn aan een juiste beoordeeling van de waarde der goederen.

Na afloop van dien termijn worden door de Commissie geene stukken meer aangenomen.

De Commissie waarmerkt de aan haar vertoonde stukken en maakt van die stukken melding in hare uitspraak, of zij vermeldt daarin, dat de aangever geene stukken heeft vertoond.

Worden aan den Raad van beroep bewijsstukken overgelegd, die niet aan de Commissie vertoond zijn, zoo bepaalt de Raad de waarde op geen lager bedrag dan dat waartegen het beroep was gericht, tenzij in die bijzondere gevallen, waarin het hem overtuigend blijkt, dat het den aangever onmogelijk is geweest die stukken tijdig genoeg te verkrijgen om ze aan de Commissie te kunnen vertoonen.

De Commissie en de Raad stellen den aangever in de gelegenheid zijne bezwaren in persoon of bij gemachtigde mondeling toe te lichten. De Commissie en de Raad kunnen zich door deskundigen doen voorlichten.

Is de door de Commissie of door den Raad bepaalde waarde niet, of niet meer dan één percent hooger dan de aangegevene, dan kan de Commissie of de Raad aan den aangever eene schadevergoeding ten laste van het Rijk toekennen naar aanleiding van het ophouden der goederen, voor zoover de aangever dat niet heeft kunnen voorkomen. De vergoeding bedraagt ten hoogste vijftien percent van de waarde der opgehouden goederen.

Omtrent de toekenning der vergoeding wordt niet beslist vóórdat de aangever of zijn gemachtigde en een door den directeur der invoerrechten aangewezen persoon in de gelegenheid zijn gesteld om inlichting te geven over de vraag in hoever termen tot vergoeding bestaan en over het bedrag.”

Artikel XIV.

Van art. 27 der laatstgenoemde wet vervallen in het eerste lid de woorden: „of wel, in geval van benadering ten bedrage van één ten honderd van de aangegeven waarde, en in het derde lid de woorden: „of de benadering te niet gedaan”.

Art. 28 dier wet vervalt.

In art. 29 dier wet vervallen de woorden: „of omtrent de benadering”.

Lasten en bevelen dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te

De Minister van Financiën,

(171. 3.)

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Volgens art. 34 der wet van 20 April 1895 (*Staatsblad* n°. 54) moest die wet binnen 4 jaren na haar in werking treden worden herzien. Die termijn verliep den eersten Augustus 1899. Zooals onder § 3 der Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag omtrent hoofdstuk VIIB der Staatsbegroting voor 1900 door den ondergeteekende werd medegedeeld, had hij het wenschelijk geoordeeld deze niet zeer urgente herziening verband te doen houden met die van het tarief van invoerrechten. Nu een wetsontwerp tot herziening van dat tarief bij de Staten-Generaal is ingediend, wordt, ter voldoening aan bovengemeld wettelijk voorschrift, het bijgaand wetsontwerp ingediend.

De wet van 20 April 1895 heeft thans ruim vijf jaar gewerkt en omtrent hare werking zijn voldoende gegevens verkregen. Op grond van die gegevens meent de ondergeteekende te mogen constateeren, dat zij goed werkt.

Zooals te voorzien was, had de administratie aanvankelijk bij de toepassing der wet met groote moeilijkheden te kampen. De personen die jarenlang, door continueel en stelselmatig de goederen beneden de waarde aan te geven, daarbij steunende op de wetenschap, dat de ambtenaren wel het recht hadden, doch slechts in zeer beperkte mate in staat waren, tot benadering, groote winsten hadden gemaakt en wier bedrijf daarop geheel was ingericht, legden zich niet zoo gemakkelijk bij de nieuwe bepalingen veder. De visitatie, die uit den aard der zaak veel grondiger moest zijn dan vroeger, trachtte men te belemmeren door opeenhooping van goederen op losplaatsen, waar voor die visitatie minder goede gelegenheid bestond.

De administratie, gesteund door de commissiën van beoordeeling en door den raad van beroep, heeft aan dit alles het hoofd weten te bieden, en te oordeelen naar de uitkomsten mag men aannemen, dat het kwaad aanzienlijk is afgenomen.

De verbeterde toestand spiegelt zich af in de belangrijke toeneming van de opbrengst van het invoerrecht van de naar de waarde belaste goederen, zooals die kan blijken uit het vergelijkend overzicht als bijlage A bij deze Memorie gevoegd en waarin ten aanzien van die goederen de opbrengst over de jaren 1894, 1898 en 1899 naast elkander is geplaatst. De toeneming moet voor een deel worden toegeschreven aan den natuurlijke aanwas door vermeerdering van de bevolking, terwijl ook niet mag worden voorbijgezien, dat sedert 1894 handel en nijverheid zich in toenemenden bloei mochten verheugen en de prijzen van onderscheidene goederen niet onbelangrijk zijn gestegen. Maar dat de toeneming mede en voor een zeer groot deel aan de wet van 1895 te danken is, kan moeilijk geloofchend worden:

	in 1894.	in 1899.	Vermeerdering.	Meer in per-centen.
Totale opbrengst der invoerrechten .	f 5 981 850	f 9 173 122	f 3 191 272	53.3 pet.
Opbrengst voor de goederen naar de waarde belast, volgens bijlage A . . .	2 738 703	5 228 261	2 489 558	90,5 „
Blijft opbrengst voor de goederen niet naar de waarde belast	f 3 243 147	f 3 944 861	f 701 714	21,6 pet.